

прозрачни поточета, защото около тѣхъ расли нейнитѣ обични цвѣтя и трѣви. Но този день водната хубавица била много сърдита, защото отъ многото степенъ снѣгъ горѣ на планината поточето придошло съ мѣтни и буйни вълни и заляло хубавитѣ цвѣтя и трѣви, на които Феята се любувала всѣка вечерь. Като седѣла на единъ голѣмъ камъкъ и гледела на опустошението, което направило поточето, тя почнала да си мисли тѣй:

„Феята на леденитѣ планини, моята най-зла неприятелка, скоро ще ме прогони и отукъ, както ме изгони и отъ по-високитѣ мѣста, които тя прѣобърна на развалини. Тѣзи урви и откъснати прѣспи, тѣзи безплодни пустини, дѣто нѣма вече цвѣтя, дѣто птичкитѣ не пѣятъ вече своитѣ пѣсни и дѣто царува само студъ и смърть, — всѣка минута могатъ да разширяватъ своитѣ граници върху моитѣ цѣфнали полета! Азъ не мога повече се противи. Тукъ смъртьта е готова да зацарува надъ всичко живо и весело“!

И водната Фея станала, помислила още малко, погледнала наоколо си и най-сетнѣ обърнала внимание на камѣка, върху който се била облегла и на когото до сега е гледала съ прѣзрение, като на безплоденъ и неподвиженъ прѣдметъ.

И веднага ѝ хрумнало на умъ да стърколи този камѣкъ въ течението на ручея. Тя, разбира се, не се трудила да го вдига, а само духнала и камѣкътъ самичъкъ легналъ въ малката рѣчица и тѣй-дълбоко затъналъ въ пѣсѣка, че било мъчно да се помѣсти оттамъ. Слѣдъ това Феята почнала да гледа и да се услушва.

Отначало потокътъ се силно разсърдилъ на неочакваната прѣграда и яростно се спусналъ върху камѣка, за да го отстрани отъ пѣтя си; но като не можалъ да стори това, той го заобиколилъ и